

Sygn. akt I C 973/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 973/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 2879,68 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność powstałą w wyniku niewywiązywania się przez pozwanego z warunków umowy pożyczki.

Pozwany nie stawiał się na rozprawę, a także nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny jedynie w oparciu takie załączniki do pozwu, które miały wartość dowodową i miały charakter dokumentu bądź jego odpisu. Pozostałe przedłożone przez powoda kserokopie i nieopatrzone podpisem wydruki nie stanowiły dowodu i nie pozwalały na poczynienie istotnych w sprawie ustaleń.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa.

Powód przede wszystkim nie wykazał tego, by rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba

że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że z załączonych do akt sprawy dokumentów nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanego. Powód przedłożył wprawdzie poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy przelewu wierzytelności, jednakże pod wskazaną umową podpisu nie złożyła osoba reprezentująca powoda jako cesjonariusza. To poddaje w wątpliwość okoliczność jej rzeczywistego zawarcia. Ponadto w treści tego dokumentu wierzytelność względem pozwanego nie jest wymieniona.

Dodatkowo wskazać należy, iż umowa przelewu wierzytelności zawiera zakresienia uniemożliwiające odczytanie pełnej jej treści. Tym samym brak jest możliwości zweryfikowania ważności zawartych w niej postanowień.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej także wezwanie adresowane do pozwanego. Pismo to, jako dokument prywatny, może być dowodem co najwyżej na to, iż pismo o takiej treści powstało. Ponadto powód nie przedłożył potwierdzenia odbioru tej przesyłki przez pozwanego, czy choćby jej nadania, wobec czego nie sposób stwierdzić, czy pismo to zostało rzeczywiście do pozwanego wysłane.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał istnienia wierzytelności przysługującej rzekomemu pożyczkodawcy. Załączona do akt umowa pożyczki nie została podpisana przez pozwanego, nie sposób zatem uznać by w istocie została zawarta. Natomiast potwierdzenie przelewu dokonanego z rachunku bankowego pozwanego dotyczy potwierdzenia o numerze odmiennym niż numer umowy pożyczki, na której zawarcie powołuje się strona powodowa i nie stanowi dostatecznego dowodu na zawarcie tej konkretnej umowy pożyczki. Żądanie pozwu zaś dotyczy wierzytelności z umowy pożyczki i zakaz wyjścia poza granice tego żądania uniemożliwia zasądzenia choćby części dochodzonej należności w oparciu o inną podstawę faktyczną i prawną niż ta, jaka wynika z uzasadnienia pozwu.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Paweł Juszczyzyn